

„Ja.“

„Det er godt.“

Han gav sig med Forsæt god Tid til at fuldføre Arbejdet med Hestene ... men hans Hjerte bankede uroligt. Hans Tanker galdt især Hansine. Hvad vilde hun vel tænke om dette Besøg? Og hvorledes havde hun mon modtaget de fremmede?

Nu kom ogsaa Abelone stormløbende over Gaardspladsen paa sine Trætofler og stak hele Overkroppen ind over Stalddørslommen:

„Er Emanuel her? ... Du maa endelig komme ind straks; der er kommen to Damer — —“

„Herregud! Hvor ofte skal jeg dog høre det!“ afbrød han hende utaalmodig. „Sigrid har jo fortalt mig det — —“

Hun saae forbavset paa ham.

„Det kunde en anden jo ikke vide. Forresten var det Hansine, der sagde, at jeg skulde løbe herover.“

Hun vendte sig fornærmet og skyndte sig klaprende tilbage over Gaardspladsen.

VII

Inde i „Hallen“ sad imidlertid Frøken Ragnhild paa en af Straastolene ved Bordet og bestræbte sig for at vedligeholde en Samtale med Hansine, der havde taget Plads i sin Armstol henne ved Kakkelovnen, og som med sin sædvanlige Uelskværdighed overfor fremmede gjorde sig ringe Umage for at skjule sin Forbavselse over Besøget.

Paa Bænken henne under Vinduet bagved Bordet sad Søren Røgter og krøb sammen i sin just ikke klædelige Søndagsdragt, en gammel blaa Vadmelsfrakke med hvide Sømme og et brandgult Halstørklæde. Med vidtopspærrede Øjne og aaben Mund stirrede han skiftevis paa Frøken Ragnhild og hendes Ledsagereske, den unge Frøken Gerda.

Frøken Ragnhild bar en sort Perlepelerine over en Spaserekjole af graatærnet Silke; dertil sort „Kapothat“ med høj, spidst opløbende Sløjfe. Frøken Gerda havde den samme hvide Kjole